

Som at få hældt kviksølv i ørerne

Festival og DR gik sammen om aften med trancedans, sitrende høje toner og stille ekkoer af Schubert.

Thomas Michelsen

DR SymfoniOrkestret. Solister: Toke Møldrups og Bjarke Mogensen. Dir.: Brad Lubman. Konservatoriets Koncertsal. Torsdag.

P apir er på en måde så gammeldags, ikke? Noder gøres færdige på computer i dag, og musikerne kan få dem direkte på deres iPads eller bærbare. Bevæbnet med en af hver gik cellisten Toke Møldrups og akkordeonspilleren Bjarke Mogensen i hvert fald på scenen i Det Kongelige Danske Musikkonservatoriums koncertsal torsdag aften og leverede soloindsatserne i, hvad der blev højdepunktet i årets store orkesterkoncert på Pulsar.

Festivalen er arrangeret af konservatoriet og byder i løbet af den næste uge på mere nyskrevet kunstmusik, end de fleste vil kunne kapere. At festivalen i år, hvor den fylder 10 år, lagde fra land med et nyt samarbejde med DR's symfoniorkester, var stærkt, og ligesom de iPad-bevæbnede solister viste samarbejdet, at tingene har rykket sig.

For en generation siden brokkede DR-orkesteret sig, hvis noderne var alt for eksperimenterende. Torsdag gik de professionelt og loyalt til makronerne, og det gav gode oplevelser på en aften, hvor intet stykke var ældre end 25 år.

Pulsar har udnævnt den virtuose orkestermester Poul Ruders til festivalkomponist, og hans Sibelius-hyldest 'Tundra' fra 1990 fremmalede effektivt permafrostens alvor og sitren. Men elers var der fri leg for de unge, og det gav indblik i, hvad komponister født i 1980'erne og 1990'erne pusler med.

Danske Martin Stauning arbejder særdeles sikkert med det store symfoniorkesters klang i indledningen til sin 'Burlesque', der var aftenens første uropførelse. En dybdesugende, næsten John Williamsk indledning førte over i en bleg trancedans, inden den sidste af stykkets tre satser viste, at komponisten har tænkt tanker om den klassiske koncertinstitution. Sidste sats viste sig nemlig, da musikerne havde vendt blad i noderne, at bestå af publikums

applaus. Metaagtigt, men sjovt. James Black, der ligesom Stauning studerer komposition ved konservatoriet i København, havde 'Ground Moves' på programmet, men med sine komplicerede technoagtige rytmer fik musikken aldrig udnyttet orkestrets muligheder for at blande og farvelægge.

Til gengæld var der vild energi i Aya Yoshidas 'Double-face'. Det føltes som at få hældt kviksølv i ørerne. Der er en enorm energi i at lade mange musikere spille i de høje registre samtidig, og med en strygekvarter i koncertsalens dronningeloge gav titlen mening. Havde musikerne sluttet af med at kaste masser af røde bånd eller blomster op i luften, havde det passet sindssygt godt.

AFTENENS KUP VAR imidlertid den anden af årets to festivalkomponister Christian Winther Christensens 'Chromatische Weltmusik'.

Det lange stilfærdige værk, hvor orglet først meget langt henne i forløbet banker hårdt igennem, var bestilt til Dansk Komponistforenings 100-års jubilæum og skulle have været opført af DR-orkestret i 2013. Men stormen Bodil kom i vejen, og i mellemtiden har det været spillet i udlandet.

Den danske førsteførelse afslørede en imponerende konstruktion, hvor faste pulsslæg og et orkester, der forstærker og udvider soloinstrumenternes

PROFFER. DR's symfoniorkester gik loyalt og fokuseret til værkerne af de unge stadig studerende komponister. Foto: Martin Rosenauer

Pulsar Festival

Festival for den helt nye kompositionsmusik.

Gratis koncerter på bl.a. Det Kgl. Danske Musikkonservatorium, LiteraturHaus og Kunstakademiet på Charlottenborg til og med 18. marts. www.dkdm.dk

udtryk, slog benene væk under salen. Ved at tage mundstykkerne af blæseinstrumenterne og banke på åbningerne og ved hjælp af andre alternative spilleteknikker blev symfoniorkestret til en giga-udgave af Bjarke Mogensens klappende pustende akkordeon og senere, også af Toke Møldrups rumsterende cello, og de to musikere sluttede af med at vise, at det var en sang fra Schuberts 'Winterreise', der hele tiden havde spøgt som klare klange i orkestret.

Det var spændende at opleve, hvad de komponiststuderende pusler med på den første store aften under Pulsar. Og især Christian Winthers værk var en fascinerende oplevelse fra en verden, hvor musik er kunst. Ikke beregnet til at danse til. Men til at lytte til.

thomas.michelsen@pol.dk